

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

DO POSLEDNÉHO DYCHU

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Robert Bryndza

DO POSLEDNÉHO DYCHU

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

DO POSLEDNÉHO DYCHU

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy:

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti iné ako bežne známe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

DO POSLEDNÉHO DYCHU

Robert Bryndza

LAST BREATH © Robert Bryndza 2017

Cover © Henry Steadman 2017

Translation © Jana Kupková 2019

© Grada Publishing, a.s., 2019

Z anglického originálu Last Breath, vydaného nakladateľstvom Boukouture

v roku 2017, preložila Jana Kupková

Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Korektúra Matúš Stanislav Babčan

Grafická úprava a sadzba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v roku 2019
ako svoju 7364. publikáciu

Tlač CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-1127-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-1126-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-2072-7 (print)

Pre Veroniku, Filipa a Evie.

Najstrašnejšie príšery sú tie, ktoré číhajú vnútri našich duší...

– EDGAR ALLAN POE –

PROLÓG

PONDELOK, 29. AUGUSTA 2016

Boli tri hodiny ráno a auto zaplňal zápach mŕtveho tela. Horúčava pretrvávala už niekoľko dní. Pustil klimatizáciu naplno, ale z kufru stále prenikal silný zápach. Rozkladala sa rýchlo.

Dozadu ju položil pred dvoma hodinami. Muchy si ju našli hneď, takže musel potme trepať rukami, aby ich odohnal. Prišlo mu smiešne, ako sa oháňa a trepoce. Keby bola ešte nažive, možno by sa tomu tiež zasmiala.

Nehľadiac na riziko si tieto nočné výlety, kedy išiel po opustenej diaľnici a cez periférie do Londýna, užíval. Na dvoch posledných križovatkách zhasol svetlá a keď zabočil do pustej rezidenčnej ulice, vypol motor. Auto ticho prechádzalo na voľnobeh pozdĺž domov s tmavými oblokmi až k úpätiu kopca, za ktorým sa zjavila malá opustená textilná fabrika. Od cesty ju oddeľovalo parkovisko. Vysoké stromy lemovali chodník, ktorý sa zahalil do tmy, kým svetlá z mesta vrhali naokolo rozmazané oranžové odlesky. Zabočil na parkovisko, pričom hrkotal, keď prechádzal cez korene stromov, ktoré vzdúvali asfalt.

Zamieril k radu kontajnerov stojacich pri vchode do fabрики a prudko zabočil doľava. Zastavil tak, že medzi kufrom auta a posledným kontajnerom vznikla medzera široká ani nie tridsať centimetrov.

Chvíľu len tak ticho sedel. Okolité domy boli skryté za stromami a v mieste, kde sa radové domy stretávali s parkoviskom, stál len tehlový múr. Natiahol sa k priečinku v palubnej doske a vybral latexové rukavice. Vystúpil z auta. Zaplavila ho vlna horúčavy sálajúcej z popraskaného asfaltu. Rukavice mal vnútri v priebehu niekoľkých sekúnd mokré. Keď otvoril kufor, vletela mu do tváre mäsiarka. Zahnal sa rukou a odpľul si. Odsunul veko kontajnera. Vyvalil sa na neho puch a ďalšie odporné muchy, ktoré kládli svoje vajíčka do zahŕňajúcich odpadkov. Odohnal ich, a pritom si znovu hlasno odpľul. Potom sa otočil späť.

Bola taká krásna. Až do úplného konca ešte pred niekoľkými hodinami, hoci plakala a prosíkala. Hoci mala masťné vlasy a špinavé oblečenie. Teraz sa z nej stala len bezvládna vec. Jej telo už nebolo potrebné. Ani jej, ani jemu.

Jedným plynulým pohybom ju vybral z kufra a položil na čierne vrecia s odpadkami. Potom zavrel veko kontajnera. Poobzeral sa okolo seba. Bol sám, a hlavne zmizla ona. Posadil sa do auta a vydal sa na dlhú cestu domov.

Skoro ráno k fabrike zamierila z jedného z okolitých domov žena s napačatým čiernym vrecom. Počas víkendu nevyvážali smetiaky a k nej prišli na návštevu príbuzní s bábätkom. Odsunula veko prvého kontajnera, aby dovnútra hodila odpadky. Vyvalil sa na ňu roj múch. Odstúpila a snažila sa ich od seba odohnať. A potom to zbadala – hore na čiernych vreciach ležalo telo mladého dievčaťa. Bolo surovo zbité, jedno opuchnuté oko malo zatvorené, hlavu mu pokrývalo niekoľko hlbokých rán a telo sa v rannej horúčave hemžilo muchami.

Potom ženu ovalil zápach. Upustila vrece a rozbehla sa po sálajúcom asfalte preč.

KAPITOLA 1

PONDELOK, 9. JANUÁRA 2017

Detektív šéfinšpektor Erika Fosterová pozorovala detektíva Jamesa Petersona, ako si uterákom vytiera z krátkych dredov topiace sa snehové vločky. Bol vysoký, štíhly a v ideálnom pomere sa v ňom miešali arogancia a šarm. Závesy boli zatiahnuté, takže za oknami nebolo vidno víriaci sneh. Z televízora sa v pozadí niesol tlmený zvuk a malá obývacia izba s kuchynským kútom tonula v mäkkom svetle dvoch nových lampičiek. Po dlhom dni v práci si Erika chcela napustiť horúcu vaňu a chystala sa ísť skoro spať, ale zavolať jej Peterson. Bol v neďalekom obchode, kde predávali vyprážené ryby a hranolčky, a spýtal sa jej, či je hladná. Kým si stačila vymyslieť nejakú výhovorku, vyletelo z nej, že je. V minulosti spolu úspešne vyšetrovali niekoľko vražd, kde bola Erika Petersonovou nadriadenou, ale teraz každý patrili do iného oddelenia. Peterson bol členom tímu pre vyšetrovanie vražd, Erika pracovala v projektovom tíme na pozícii, ktorá jej šla čím ďalej tým viac na nervy.

Peterson prešiel k radiátoru, úhladne naň zavesil uterák a potom sa s úsmevom otočil k Erike.

„Vonku je riadna fujavica,“ povedal, a pritom si dýchal do dlaní.

„Užil si si Vianoce?“ zaujímalo Eriku.

„Bola to pohoda, len mama s otcom. Moja sesternica sa zasnúbila.“
Zobliekol si koženú bundu.

„Gratulujem...“ Nevedela si spomenúť, či o nejakej sesternici vôbec niekedy počula.

„A čo ty? Bola si na Slovensku?“

„Hej, pri sestre a jej rodine. Spala som na poschodovej posteli s neterkou... Dáš si pivo?“

„Veľmi rád.“

Prevesil si bundu cez operadlo pohovky a posadil sa. Erika otvorila chladničku a pozrela sa dovnútra. Pričínok na zeleninu zaplnilo balenie šiestich plechoviek piva a jediným jedlom bola niekoľko dní stará polievka v kastróliku, ktorý stál na hornej polici. Pozrela sa na svoj obraz na nerezovom riade, ale zakrivený tvar jej skreslil tvár, takže mala vpadnuté líca a vypuklé čelo ako v nejakej bizarnej zrkadlovej šou.

Najprv chcela zdvorilo zaklamať, že už jedla. Pred niekoľkými mesiacmi, keď s kolegami vypili niekoľko pohárikov v bare, skončili Erika a Peterson spolu v posteli. Hoci to ani jeden z nich nebral len ako záležitosť na jednu noc, správali sa profesionálne. Pred Vianocami spolu strávili ďalšie dve noci, ale v oboch prípadoch Erika z Petersonovho bytu odišla ešte pred raňajkami. Teraz však je v jej byte, sú triezvi a na policičke vedľa okna stojí zlatý rámik s fotografiou jej manžela Marka. Erika sa pokúsila z mysli zaplašiť pocit úzkosti a viny, vytiahla dve pívá a zavrela dvierka chladničky. Červeno-biela pásikavá igelitová taška s rybou a hranolčekmi stála na linke. Šírila sa z nej vôňa, z ktorej sa zbiehali slinky. „Chceš to jesť z papiera?“ opýtala sa a otvorila obe pívá.

„Inakšie to hádam ani nejde.“ Peterson si položil ruku na operadlo a členkom jednej nohy sa opieral o koleno tej druhej. Vyzeral sebaisto a spokojne.

Vedela, že tým pokazí atmosféru, ale budú sa musieť porozprávať. Je treba si vymedziť isté hranice. Vybrala dva tanieri a spolu s taškou a pivom ich postavila na konferenčný stolík. V tichosti rozbalovali papier. Z ryby obalenej v chrumkavom cestíčku a dozlatista vyprážaných hranolčiek stúpala para. Chvíľu jedli. „Pozri, Peterson, James...“ začala Erika.

Petersonovi zazvonil telefón. Vytiahol ho z vrecka. „Prepáč, ale toto by som mal vziať.“ Erika prikývla a gestom naznačila, aby sa nezdržoval. Prijal hovor a so zvráteným obočím počúval.

„Naozaj? Dobré, to nie je problém. Aká je adresa?“ Zo stolíka zobral pero a začal čarbať po okraji papiera, v ktorom bola pôvodne zabalená vyprážaná ryba. „Som blízko. Môžem hneď vyraziť a prevziať to, kým nedorazíte... A choďte pomaly v tomto počasí.“ Zavesil, do úst si napchal hranolčky a postavil sa.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Erika.

„Nejakí študenti našli v smetiaku dokaličené telo mladého dievčaťa.“

„Kde?“

„Na Tattersall Road neďaleko New Cross... Dofrasa, tie hranolčky sú super,“ poznamenal a napchal si do úst ďalšie. Z operadla pohovky zobral koženú bundu a skontroloval, či má odznak, peňaženku a kľúče od auta.

Erika pocítila bodavý osten ľútosti, že už nepracuje v tíme pre vyšetrovanie vražd.

„Ospravedlňujem sa, Erika. Budeme si to musieť zopakovať inokedy. Mal som mať voľný večer. Čo si to chcela predtým povedať?“

„To je v poriadku, o nič nešlo. Kto ti to volal?“

„Detektív šéfinšpektor Hudsonová. Uviazla v záveji. Nie doslova, ale ide z centra a cesty nie sú v najlepšom stave.“

„New Cross je blízko, pôjdem s tebou,“ povedala Erika, odložila taniér a z kuchynskej linky zobrala peňaženku a odznak. Peterson išiel za ňou do predsieni a pritom si obliekal bundu. Erika skontrolovala svoj obraz v malom zrkadle. Z kútika úst si zotrela masť z hranolčekov a rukami si prehrabla krátke blond vlasy. Jej tvár neniesla stopy mejkapu. Všimla si, že napriek výrazným lícnym kostiam vyzerá po týždni vianočného hodovania plnšie. Ich oči sa v zrkadle stretli. Videla, že sa Peterson mračí.

„Je v tom nejaký problém?“

„Nie je. Ale pôjdeme mojím autom,“ povedal.

„Nie, vezmem si svoje.“

„Budeš sa snáď oháňať vyššou hodnotou?“

„O čom to hovoríš? Ty pôjdeš svojím autom a ja si vezmem svoje. Pôjdeme za sebou.“

„Erika, prišiel som na rybu a hranolčky...“

„Len na rybu a hranolčky?“ spýtala sa.

„Čo tým chceš povedať?“

„Nič. Zavolali ti z práce a mne pripadá absolútne pochopiteľné, že ako tvoja nadriadená pôjdem na miesto činu. Tým skôr, že detektív šéfinšpektor Hudsonová mešká...“ odmlčala sa. Vedela, že to prehnala.

„Stále to *tvoja nadriadená*. Nedovolíš, aby som na to zabudol, však-že?“

„Dúfam, že na to nezabudneš.“ Erika si obliekla kabát a zhasla svetlá. Byt opustili v stiesňujúcom tichu.

KAPITOLA 2

Keď Erika opustila kolónu áut, ktoré prechádzali okolo železničnej stanice New Cross, a zabočila na Tattersall Road, od svetiel reflektorov jej auta sa odrážal husto padajúci sneh. O chvíľu sa za ňou zjavil Peterson. Na rohu dvoch ulíc stál showroom kuchýň, oddelený od cesty veľkým parkoviskom. Chodník bol zapadaný snehom, na ktorom sa zrkadlili modré svetlá policajných áut stojacich v prednej časti parkoviska. Súvislý rad rodinných domov sa ťahal smerom do kopca a Erike sa podarilo rozoznať niekoľko nájomníkov ukrývajúcich sa v osvetlených vchodoch. Sledovali, ako polícia natahuje pásku okolo parkoviska showroomu, ktorý bezprostredne susedil s prvým z radových domov.

Eriku potešilo, keď zbadala detektíva inšpektora Mossovú na chodníku pred policajným kordónom, ako sa rozpráva s uniformovaným policajtom. Patrila medzi kolegov, ktorým dôverovala, a spolu s Petersonom s ňou vyšetrovala niekoľko vražd. Erika aj Peterson našli miesta na zaparkovanie na opačnej strane cesty, ktorou potom prešli.

„Rada vás vidím, šéfka,“ povedala Mossová a pridržovala si golier kabáta, aby sa chránila pred víriacim snehom. Bola to menšia, dobre stavaná žena s krátkymi ryšavými vlasmi a spŕškou pieh, ktoré jej pokrývali tvár. „Ste tu oficiálne?“

Erika odpovedala „áno“ v tej istej chvíli, kedy zaznelo Petersonovo „nie“.

„Dajte nám, prosím, chvíľku,“ požiadala Mossová policajta. Ten prikývol a vykročil smerom k policajnému autu.

„Bola som s Petersonom, keď mu volali,“ vysvetlila Erika.

„Som rada, že tu ste,“ povedala Mossová. „Len som predpokladala, že tento prípad povedie detektív šéfinšpektor Hudsonová.“

„Počkám tu, kým dorazí.“ Erika pod náporom snehu žmurkala. Mossová prešla pohľadom z jedného na druhého. Na chvíľu zavládlo trápne ticho.

„Môžem vedieť, čo tu máme?“ zaujímalo Eriku.

„Telo mladej ženy. Dokaličené,“ začala Mossová. „Zlé počasie zdržalo tím zaisťujúci miesto činu aj forenzný tím. Oznámenie prijalo miestne policajné oddelenie. Jeden zo študentov, ktorý býva v dome na konci ulice, našiel pri smetiakoch telo.“

„Máme k dispozícii kombinézy, aby sme mohli na miesto činu?“ spýtala sa Erika.

Mossová súhlasne prikývla. Presunuli sa k policajnej páske natiahnutej naprieč cez vjazd na parkovisko, kde nastal trápny okamih, kým Erika čakala, až jej Peterson pásku nadvihne. Strelila po ňom pohľadom. Peterson pásku zdvihol a Erika okolo neho prešla na parkovisko.

„Dofrasa, tak sú tí dvaja vlastne teraz spolu alebo nie?“ šomrala si Mossová popod nos. „Podľa predpisov by sme nemali pracovať s deťmi alebo zvieratami, ale páry sa nikde nespomínajú.“

Pripojila sa k Erike a Petersonovi, ktorí si obliekali kombinézy. Potom všetci traja zamierili k veľkému kontajneru na odpadky, ktorý bol

refazou pripevnený k tehlovému múru showroomu. Zaoblené veko bolo odklopené. Mossová namierila dovnútra silný lúč svetla baterky.

„Panebože,“ zhrozil sa Peterson, zaspätkoval a ústa si zakryl dlaňou.

Erika pohľad neodvrátila, len sa uprene pozerala.

Telo mladej ženy ležalo na pravom boku na kope úhľadne naukladaných lepenkových škatúľ. Nieкто ju surovo zmlátil. Opuchnuté oči mala zatvorené a dlhé, matné hnedé vlasy pokrývala zmrznutá krv. Od pásu nadol bola nahá a jej nohy pokrývali hlboké rezné rany. Na sebe mala tesné tričko, ale kvôli vsiaknutej krvi nebolo možné rozoznať jeho pôvodnú farbu.

„A pozrite sa na toto,“ povedala Mossová ticho. Prúd svetla namierila dievčaťu na hlavu, kde na vršku lebky zazreli hlbokú ranu.

„Našli ju študenti?“ zaujímalo Eriku.

„Počkali, kým príde polícia,“ vysvetľovala Mossová. „Dvere domu, kde bývajú, vedú priamo na parkovisko. Keď sme natiahli policajnú pásku okolo miesta činu, nemohli sme im už dovoliť, aby sa vrátili do domu.“

„Kde sú teraz?“

„Kolegovia ich posadili do auta kúsok ďalej na ulici.“

„Zavrime to, kým sa sem nedostane forenzná,“ rozhodla Erika, pretože si všimla tenkú vrstvu snehu, ktorá sa vytvorila na tele aj lepenkových škatuliach.

Peterson položil ruky v rukaviciach na kontajner a pomaly pritiahol pokrivené veko. Zatvoril telo, aby ho uchránil pred nepriaznivým počasím.

Z policajného kordónu sa ozvali hlasy a zapípanie rádia. Prešli k miestu, kde stála Melanie Hudsonová, drobná žena s krátko zastrihnutými svetlými vlasmi. Spolu s ňou bol na mieste superintendent

Sparks, vysoký štíhly muž s úzkou bledou tvárou plnou jaziev po akné. Mastné čierne vlasy mal sčesané z čela a oblečený mal ufúľaný oblek.

„Erika, čo tu dopekla robíte? Keď som o vás poslednýkrát počul, boli ste niekde na celkom inej planéte,“ povedal so štipkou irónie v hlase.

„Pracujem v Bromley.“

„To vyjde narovna.“ Hudsonová potlačila úsmev.

„Áno, naozaj je to veľmi smiešne,“ utrúsila Erika. „Rovnako ako mŕtve dievča, ktoré niekto umlátil k smrti a nechal ho tamto v tom kontajneri...“ Hudsonová i Sparks sa prestali uškŕňať.

„Erika nám len pomáha. Toto počasie všetko zdržiava a býva kúsok odtiaľto,“ vysvetlila Mossová.

„Keď mi volali, bola so mnou. Aj ja bývam neďaleko,“ začal Peterson, ale Erika po ňom strelila pohľadom.

„Aha,“ poznamenal Sparks, ktorému jej pohľad neunikol. Odmlčal sa, ako keby v duchu celú vec odsunul, aby ju mohol proti Erike použiť neskôr. Potom vykročil k policajnej páske, ktorú nadvihol rukou v čiernej rukavici.

„Erika, nezabudnite odovzdať kombinézu, v ktorej ste boli na mieste činu. A potom ma počkajte. Musíme sa porozprávať.“

Mossová aj Peterson sa chystali niečo povedať, ale Erika nebadane pokrútila hlavou a vydala sa smerom k policajnému kordónu.

KAPITOLA 3

Erika opustila miesto činu a presunula sa na ulicu, kde v lúči oranžového svetla jednej z pouličných lúčok chodila rýchlym krokom sem a tam. Sneh v silných poryvoch vetra víril, takže sa prikrčila, zdvihla si golier kabáta a ruky vsunula hlboko do vreciek. Keď videla čiernu dodávku tímu zaisťujúceho miesto činu, ako parkuje na chodníku priamo pred policajným kordónom, cítila bezmocnosť. Hoci teplota siahala hlboko pod bod mrazu, nechcela sa vrátiť do svojho auta. V priečniku v palubnej doske ležala škatuľka cigariet, ktorú so sebou vozila pre prípad núdze. Fajčiť síce prestala pred niekoľkými mesiacmi, ale keď prežívala stres, prepádávala ju trýznivá túžba po nikotíne. Odmietla však dovoliť, aby sa Sparks stal dôvodom jej túžby zapáliť si. O niekoľko minút neskôr vyšiel z parkoviska a zamieril k nej.

„Erika, čo tu robíte?“ spýtal sa. V pouličnom svetle si všimla, že sa mu vo vlasoch objavili sivé pramene a že v poslednom čase veľmi schudol.

„Už som vám to vravela. Dozvedela som sa, že detektív šéfinšpektor Hudsonová mešká.“

„Ako ste sa to dozvedeli?“

Erika zaváhala. „Bola som s Petersonom, keď mu telefonovala, ale chcela by som zdôrazniť, že to nie je jeho chyba. Nedala som mu v tej veci veľmi na výber.“

„Boli ste s ním?“

„Áno...“

„Užívali ste si spolu, čo?“ poznamenal s úškrnom. Bez ohľadu na mrazivý vzduch Erika cítila, ako sa jej po lícach rozliala horúčava.

„Do toho vás nič nie je.“

„A do môjho miesta činu zas nie je nič vás. Viediem tím pre vyšetrovanie vražd. Vy pre mňa nepracujete a nie ste vítaná. Tak prečo nevypadnete?“

Erika k nemu pristúpila bližšie a pozrela mu do očí. „Čo ste to povedali?“ Jeho skazený dych kyslasto páchol.

„Počuli ste ma, Erika. Vypadnite. Nie ste tu preto, aby ste pomohli, len sa do všetkého seriete. Viem, že ste si podali žiadosť o preloženie do niektorého z tímov pre vyšetrovanie vražd. Toľká irónia. Keď vezmem do úvahy, aký postoj ste zaujali svojím odchodom, keď ma povýšili namiesto vás.“

Erika ho zaujato pozorovala. Vedela, že ju neznáša, ale v minulosti ich vzájomnú komunikáciu zakrýval aspoň závoj zdvorilosti.

„Neopovážte sa so mnou ešte niekedy rozprávať týmto spôsobom,“ povedala.

„Neopovážte sa so mnou ešte niekedy rozprávať týmto spôsobom, pane.“

„Viete, Sparks, možno ste získali za to, že leziete do správnych zádok, hodnosť superintendanta, ale rešpekt si budete musieť zaslúžiť,“ odpovedala mu Erika a vydržala jeho pohľad. Sneh začal padať ešte hustejšie v mohutných povrazcoch, ktoré dopadali na Sparksovu bundu. Odmietala žmurknúť alebo uhnúť pohľadom. Pristúpil k nim policajt, čo Sparksa donútilo pozrieť sa na neho.

„Čo je?“ vyštekol.

„Pane, dorazil kolega zaistujúci miesto činu. A je tu aj ten chlapík, čo má na starosti showroom, takže môžeme svietiť s použitím ich siete.“

„Chcem, aby ste zmizli z môjho miesta činu,“ precedil pomedzi zuby Sparks. Spolu s policajtom zamieril k páske a ich topánky zanechávali v snehu čerstvé stopy.

Erika sa zhlboka nadýchla, aby sa upokojila. Cítila, ako ju v očiach pália slzy. „Ovládaj sa, je to len ďalší kretén, ktorého si stretla v práci,“ nabádala sa. „Stále si na tom lepšie ako tá, čo leží v tom kontajneri na odpadky.“

Zotrela si z tváre slzy a zamierila k svojmu autu. Prešla pritom okolo policajného vozidla, vnútri ktorého sa svietilo. Okná sa začínali zahmlievať, ale dokázala rozoznať troch mladých ľudí – dve dievčatá vzadu a mladíka s blond vlasmi vpredu. Ten sa nakláňal medzi sedadlami a všetci traja boli zabraní do hovoru. Erika spomalila a nakoniec sa zastavila.

Dočerta s tým, pomyslela si.

Otočila sa a vrátila sa k vozidlu. Skontrolovala, či nie je niekto nablízku, zaklopala na oblok a potom otvorila dvere, pričom len tak ledabolo ukázala policajný odznak.

„Vy ste tí študenti, ktorí našli telo?“ spýtala sa. Pozreli sa na ňu a prikývli. Ich tváre stále niesli stopy šoku. Vyzerali sotva na osemnásť. „Už ste hovorili s policajným dôstojníkom?“ dodala a naklonila sa dovnútra.

„Nie. Sme tu celú večnosť. Povedali nám, nech počkáme, ale už mrzeme,“ odpovedal mladík.

„Moje auto je zaparkované na druhej strane ulice. Zapnem kúrenie a porozprávame sa,“ vyzvala ich Erika.

KAPITOLA 4

Erika nastavovala ovládanie kúrenia tak dlho, kým z ventilátorov nezačal fúkať teplý vzduch. Mladík sedel vedľa nej vpredu a šúchal si holé ruky. Bol svetlovlasý, štíhly a mal nepeknú pleť. Na sebe mal tričko, tenkú bundu a džínsy. Obe dievčatá sedeli vzadu – prvé z nich rovno za Erikou. Bola to kráska s pleťou farby karamelu. Na sebe mala džínsy, červený sveter a purpurový hidžáb, na ľavej strane krku upevnený strieborným špendlíkom v tvare motýlika. Vedľa nej sedelo druhé dievča. To bolo malé, statné, s nakrátko zastrihnutými hnedými vlasmi. Dva predné zuby malo také výrazné, že v tvári pripomínalo zajaca. Oblečené bolo v zaľúľanom župane broskyňovej farby.

„Poviete mi, ako sa voláte?“ vyzvala ich Erika a vytiahla z tašky svoj notes, ktorý si oprela o volant.

„Ja som Josh McCaul,“ povedal mladík.

Ceruzka len škriabala po papieri, ale nepísala.

„Mohli by ste sa pozrieť, či nemám nejakú ceruzku v priečinku?“ požiadala mladíka Erika.

Naklonil sa dopredu, takže sa mu vyhrnulo tričko a odhalilo v spodnej časti chrbtice tetovanie v tvare listu konope. Prehrabal sa starými zásobami sladkostí a núdzovým balíčkom cigariet Marlboro light a po-

dal Erike prepisovačku. „Môžem si jednu vziať?“ spýtal sa, keď objavil poloprázdne vrecúško s minityčinkami Mars.

„Samozrejme,“ odpovedala Erika. „Vy dve si nedáte?“

„Nie,“ odmietlo dievča v hidžábe a dodalo, že sa volá Aashirya Khanová. Aj druhé dievča čokoládu odmietlo.

„Ja som Rachel Dawkesová, píše sa s jedným ,a‘...“

„Chce povedať, že meno Rachel je s jedným ,a‘, nie Dawkesová. Dost si na to potrpí,“ povedal Josh a pritom rozbaľoval druhú tyčinku Mars.

Rachel nesúhlasne našpúlila pery a upravila si záhyby županu.

„Vy všetci si prenajímate byt vedľa toho kuchynského showroomu?“

„Áno, chodíme na Goldsmithovu univerzitu,“ odpovedala Rachel.

„Ja a Aashirya študujeme angličtinu. A Josh umenie.“

„Nevideli ste alebo nepočuli v posledných dňoch niečo podozrivé? Nepotuloval sa napríklad niekto okolo tých kontajnerov alebo na parkovisku?“

Aashirya sa na sedadle pomrvila, skrížené ruky mala položené v lone a jej veľké oči sledovali technikov zaistujúcich miesto činu, ktorí prechádzali okolo ich domu na parkovisko. „Toto je drsná štvrť, v noci tu stále niekto reve a ziape,“ povedala a začala plakať.

Rachel sa k nej naklonila, aby ju objala. Josh prežúval zvyšok čokolády a zdalo sa, že mu robí problém ju prehltnúť.

„Čo myslíte tým, že niekto reve a ziape?“ spýtala sa Erika.

„Sú tu štyri krčmy, všade býva kopa študentov, väčšina bytov je sociálnych,“ vysvetľovala Rachel upäto. „Toto je južný Londýn. So zločinom sa stretnete na každom rohu.“

Okná v aute sa zahmlili. Erika ich tak nechala a upravila kúrenie.

„Kto našiel telo?“

„To bol Josh,“ odpovedala Rachel. „Poslal mi správu, aby som vyšla von.“

„Poslal vám správu?“

„Esemesku,“ vysvetlil Josh, ako keby bola prostoduchá. Erika teraz, ako už toľkokrát, cítila generačnú priepasť. Ona sama by inštinktívne bežala do domu, aby to ostatným povedala, ale Josh siahol po telefóne. „Náš smetiak bol plný, ale tie kontajnery pri showroome počas Vianoc nikto nepoužíval, tak mi napadlo, že budú prázdne.“

„Všetci sme vyšli von,“ dodala Aashirya.

„Koľko bolo hodín?“ spýtala sa Erika.

„Asi pol ôsmej,“ povedal Josh.

„O koľkej zatvára showroom?“

„Od nového roku je to zatvorené. Počul som, že ten chlapík, ktorému to patrí, zbankrotoval,“ odpovedal Josh.

„Takže tu bol v poslednom čase relatívny pokoj?“ pokračovala Erika. Všetci traja prikývli.

„Poznali ste obeť? Nie je to študentka alebo nejaké dievča z tejto štvrte?“

Pokrútili hlavou a pri spomienke na mŕtve dievča sa všetci zachveli.

„Bývame tu ešte len od septembra, sme v prváku,“ povedal Josh.

„Kedy sa budeme môcť vrátiť do bytu?“ chcela vedieť Rachel.

„Je súčasťou miesta činu, takže to bude chvíľu trvať,“ odpovedala Erika.

„Mohli by ste byť konkrétnejšia?“

„To, bohužiaľ, nemôžem.“

„To dievča v kontajneri bolo pravdepodobne prostitútkou,“ dodala Rachel a opäť si upravila záhyby županu. „V tejto štvrti.“

„Vy tu poznáte nejaké prostitútky?“ spýtala sa Erika.

„Nie!“

„Tak ako viete, že to bola prostitútka?“

„No, ako inakšie by sa taká baba... Ako inakšie by sa čosi také mohlo stať?“

„Rachel, v živote sa s naivitou a unáhlenými úsudkami ďaleko nedostanete,“ poznamenala Erika. Rachel zovrela pery a odvrátila pohľad k zahmlenému obloku vedľa seba.

„Je ešte niečo, čo by ste mi mohli povedať? Čokoľvek? Bárš aj zdanlivo bezvýznamné? Okrem zvyčajných čudákov sa nikto okolo nepotuloval? Nikto nevyzeral podozrivo?“ Všetci traja zavrteli hlavou. „Čo je to za ľudí?“ Erika ukázala na rad domov na opačnej strane ulice.

„Vlastne ich ani nepoznáme. Sú to študenti a zopár starších dám,“ povedal Josh.

„Kam teraz pôjdeme?“ opýtala sa Aashirya zdráhavo.

„Jeden kamarát mi dal kľúče od bytu, aby som mu nakrmil mačku. Môžeme ísť k nemu,“ navrhol Josh.

„Kde to je?“ spýtala sa Erika.

„Neďaleko od Ladywellu.“

„A čo sa bude diať teraz?“ zaujímalo Rachel. „Budeme musieť ísť k súdu a tiež k identifikácii.“

Erike ich prišlo ľúto. Boli jednoducho len mladí, pred niekoľkými mesiaci odišli z domova a teraz bývajú v jednej z najhorších štvrtí Londýna.

„Predvolanie k súdu možno dostanete, ale to bude až oveľa neskôr,“ odpovedala. „V tejto chvíli vám môžeme ponúknuť profesionálnu pomoc. Môžem sa pokúsiť vybaviť vám núdzové ubytovanie, ale bude to chvíľu trvať. Keď mi povieť adresu, postarám sa o to, aby vás niekto

odviezol do bytu vášho kamaráta. Budeme sa však musieť s vami znovu porozprávať, aby ste spravili oficiálnu výpoveď.“

Aashirya sa pomaly upokojila a rukou si utrela oči. Erika našla v taške papierové vreckovky.

„Chce niekto z vás zavolať rodičom?“

„Ja mám telefón pri sebe,“ odpovedala Rachel a poklopala si na vrecko županu.

„Moja mama v noci pracuje,“ povedal Josh.

„Ja som nechala telefón v byte. Rada by som zavolala otcovi, prosím,“ požiadala ju Aashirya a vzala si od Eriky vreckovku.

„Zavolaj odo mňa, zlatko,“ ponúkol sa Josh a pomedzi sedadlá jej podal telefón.

Aashirya navolila číslo a čakala, telefón pritisnutý k látke hidžábu. Josh otrel zahmlený oblok. Dorazila dodávka patológa, technici vyšli s nosidlami na chodník a zamierili k parkovisku.

„Vyhodili ju tam ako odpadky,“ povedal Josh. „Kto môže niečo také spraviť?“

Erika sa pozerala z obloka a zo všetkého najviac si priať nájst' odpoveď na tú istú otázku. Pri vjazde sa objavil Sparks, oblečený v kombinéze určenej k pohybu na mieste činu. Vedela, že to najlepšie, čo teraz môže spraviť, je odísť.

KAPITOLA 5

Erika sa na druhý deň ráno prebudila sama. Dúfala, že by jej mohol Peterson zavolať a oznámiť jej ďalšie informácie z miesta činu, ale keď zapla telefón, nemala žiadne neprijaté hovory ani správy.

Cesta do práce jej trvala dlhšie než inokedy. V noci vyšli do ulíc sypače, ale Erika musela šoférovať pomaly, pretože cesty pokrývala špinavá brečka. Keď konečne prišla do mestskej časti Bromley, centrum bolo šedivé a ranné svetlo sa snažilo prebojovať si cestu medzi kopou mrakov visiacich nízko nad zemou. Sneh neprestával padať, a akonáhle sa dotkol posypaných ciest, roztápal sa. Zima však bola taká, že sa aj napriek tomu na chodníkoch udržal. Policajná stanica v Bromley sídlila na začiatku hlavnej ulice, oproti železničnej stanici a veľkému supermarketu Waitrose. Bledí cestujúci vchádzali do stanice a prechádzali popri netrpezlivom rade pred malou kaviarničkou.

Erika zaparkovala v podzemných garážach a výťahom vyšla na prízemie. Okolo šatní zamierila do malej kuchynky a cestou sa pozdravila s niekoľkými kolegami, ktorým práve končila nočná služba. Uvarila si čaj a vzala si ho so sebou hore do rohovej kancelárie, ktorú jej prideli. Keď na svojom stole uvidela hrbu nových zložiek, čakajúcich na ňu, povzdychla si. Začala ich prezerať, ale vyrušilo ju zaklopanie na

dvere. Zdvihla hlavu od papierov a pozrela sa na detektíva konstábla Johna Mc Gorryho, pekného, asi dvadsaťpäťročného mladíka.

„Všetko v poriadku, šéfka?“

„Zdravím, John. Čo pre vás môžem urobiť?“

„Už ste mali čas pozrieť sa na moju žiadosť?“

Na konci minulého roka bol John súčasťou Erikinho tímu, ktorý vyšetroval jeden starý prípad nezvestnej osoby. Po tom, čo prípad úspešne vyriešili, John požiadal o povýšenie na detektíva seržanta.

„John, ospravedlňujem sa. Pozriem sa na to ešte dnes... Boli Vianoce... a tak.“

„Vďaka, šéfka,“ usmial sa.

Erika sa cítila trápne. Johnovu žiadosť dostala týždeň pred Vianocami. Posadila sa ku stolu a prihlásila sa do pošty, aby dokument našla, ale zaujal ju najnovší e-mail:

Detektív šéfinšpektor Fosterová,

odpovedám na Vašu žiadosť o prevelenie k tímu pre vyšetrovanie vražd. Bohužiaľ, Vašej žiadosti sme nemohli vyhovieť.

S úctou,

Barry McGough

Oddelenie ľudských zdrojov, Metropolitná polícia

„Sparks...“ zašmotila si sama pre seba a oprela sa na stoličke. Zdvihla telefón a vytočila Petersonovo číslo. Po niekoľkých zvoneniach hovor prijal. Jeho hlas znel zastrene. „Ups, ja som ťa zobudila.“

„Hej,“ odpovedal a odkašľal si. „Boli sme tam do druhej ráno.“

„Čo ste zistili?“

„Veľa toho nie je. Melanie Hudsonová poverila Mossovú a mňa, nech vyspovedáme susedov. Nikto na Tattersall Road nič nevidel.“

„Počúvaj, ospravedlňujem sa, že som ťa včera večer tak zotrela.“

„A prečo vlastne?“

„Nikomu som to nepovedala, ale dala som si žiadosť o preloženie späť na vraždy.“

„Aby si robila so Sparksom?“

„Nie. Aby som riešila vraždy. Niekoľko posledných mesiacov trčím za stolom a píšem správy. No nič, teraz je to aj tak jedno. Žiadosť zamietli.“

„To mi je ľúto. Povedali prečo?“

„Nie.“

„Erika, keď posudzujú tento typ žiadostí, hrá proti tebe ako tvoja hodnosť, tak aj plat.“

„Myslím, že som sama proti sebe. Tiež si som istá, že v tom rozhodnutí má prsty Sparks... Keby tak moju žiadosť posudzovali podľa počtu prípadov, ktoré som vyriešila. Podľa počtu vrahov, ktorých som dala zavrieť.“

„Nechať niekoho zavrieť neznamená, že ušetríš. Vedela si, že pobyt vo väzení stojí toľko, koľko by stála jedna noc v Ritzi?“

„Naozaj ide o toto?“

„Na niekoho, kto je tak inteligentný, vieš byť poriadne naivná, Erika.“

„Takým spôsobom ale nemôžeme uvažovať. Príliš veľa ľudí si myslí, že peniaze sú to najdôležitejšie...“

Peterson na druhej strane telefónu si povzdychol.

„Počúvaj, Erika, spal som len niekoľko hodín. Súhlasím s tebou, ale kým sa pustím do debaty, potrebujem si trochu pospať.“

„Fajn, máš pravdu. A ospravedlňujem sa za ten včerajšok.“

„V pohode. A vydrž, príležitosť sa istotne naskytne.“

„Ja viem. Lenže je mi už nanič z toho, ako tu trčím a brodím sa neko-nečnou hrbou papierov pre RONALDA McDONALDA... Erika postrehla, ako si niekto odkašľal. Zdvihla pohľad k mužovi s ryšavými vlasmi, ktorý stál vo dverách. Ronald McDonald osobne – teda superintendant Yale.

„Už musím končiť...“ Zavesila. „Dobré ráno, šéfe. Čo pre vás môžem spraviť?“ Erika sa mierne prikrčila.

„Môžeme sa porozprávať, Erika?“ opýtal sa Yale. Bol to vysoký, mohutný muž s hustou bradou, rovnako ryšavou ako jeho vlasy. Na tvári mu naskákali červené škvrny a jeho oči boli vodnaté. Erike napadlo, že vždy vyzerá, ako keby bol na pokraji nervového zrútenia.

„Iste, pane. Ide o správu, ktorá sa týka štatistiky zločinov, pri ktorých páchatelia použili nôž?“

„Nie.“ Yale zavrel dvere a posadil sa na stoličku pred Erikiným stolom. „Práve mi volal superintendant Sparks...“

Yale mal vo zvyku nechať nedokončenú vetu visieť vo vzduchu a čakať, až si človek sám strčí hlavu do slučky a usvedčí sa.

„Ako sa má?“ opýtala sa Erika sladko.

„Vravel, že ste sa mu včera nanútili na miesto činu.“

„Prišla som s detektívom inšpektorom Petersonom. Boli sme spolu, keď ho volali na miesto činu. A pretože ostatných dôstojníkov zdržalo počasie, rozhodla som sa, že pomôžem a pôjdem s ním...“

„Sparks vravel, že vám musel dať rozkaz, aby ste miesto činu opustili.“

„Pokiaľ možno to jeho ‚vypadnite‘ interpretovať ako rozkaz... Citujem ho doslova.“

„Lenže na mieste činu ste zostali a vypytovali ste sa tých troch študentov, ktorí objavili telo Lacey Greenovej.“

Erika zdvihla obočie. „Sparks pozná meno obete?“

„Panebože, Erika. Toľko stojíte o to, aby vás povýšili, a pritom sa správate ako taký pubertiak!“

„Tých troch svedkov nechali bez dozoru čakať v policajnom aute, v ktorom sa nekúrilo. Tattersall Road sa nenachádza práve v najbezpečnejšej štvrti. Bola noc, teplota pod nulou a tí traja boli slabo oblečení. Jedno z dievčat malo na sebe župan a to druhé hidžáb...“ Erika nechala chvíľu slová visieť vo vzduchu a potom pokračovala: „Tie mladé ženy boli zraniteľné, pane, a keďže sa boríme s nárastom islamofóbie, a to predovšetkým v problematickejších štvrtiach...“

Yale zdvihol husté obočie a prstami zabubnoval na dosku stola. Oba ja si dobre uvedomovali, že Erika hrá s nízkymi kartami, ale vlastne hovorila pravdu.

„Pane, vypočula som tých troch svedkov, zaistila som im bezpečné miesto, kde môžu bývať, a správu so všetkými informáciami som poslala superintendentovi Sparksovi.“

„Erika, ja viem, že tu nie ste šťastná. Chápem to. Lenže ani pre mňa nie je naša spolupráca zábavou.“

„Požiadala som o preloženie, ale nevyhoveli mi.“

Yale sa postavil. „Tak by sme sa s tým mali zmieriť. Predbežnú správu so štatistikou zločinov spáchaných nožom chcem mať od vás do konca pracovného času.“

„Samozrejme, pane.“

Yale sa chystal ešte niečo dodať, ale nakoniec len kývol a odišiel. Erika sa na stoličke oprela a pozrela z okna. Hlavná trieda viedla ku križovatke, kde sa menila na pešiu zónu. Pred obchodom s tovarom za jednu libru sa tlačil hlúčik ľudí. Objavil sa mladý Aziat, vytiahol roletu a dav sa nahrnul do obchodu.

Erika si chcela ísť uvariť ďalší čaj, ale zazvonil jej telefón.

„Je tam detektív Erika Fosterová?“ spýtal sa mladý mužský hlas.

„Áno, pri telefóne detektív šéfinšpektor Fosterová.“

„Zdravím, tu Josh, hovorili sme spolu včera večer...“ Josh zmĺkol a Erika v diaľke počula zvuk kávovaru.

„Mohol by som s vami hovoriť?“

„Josh, niekto z mojich kolegov vás už čoskoro bude kontaktovať, aby s vami spísal oficiálnu výpoveď.“

„Potrebujem s vami hovoriť, kým to spravím oficiálne.“

„Hovoriť o čom?“

„O tej zavraždenej,“ odpovedal tichým hlasom.

„Vraveli ste, že ju nepoznáte.“ Na druhej strane sa rozhostilo dlhé ticho. Nakoniec Josh povedal: „Nepoznám ju, ale myslím, že viem, kto ju zabil.“

KAPITOLA 6

Erika súhlasila, že sa s Joshom stretne v Brockely Jack, tradičnej anglickej krčme na rušnej Brockely Road, ktorú nedávno zrekonštruovali v štýle gastropubu. O jedenástej hodine doobeda vládol v bare pokoj. Okrem dvoch ošumelých starších mužov, pred ktorými stálo niekoľko pollitrov od piva a práve zdolávali ďalšie, bolo prázdno.

Josh už čakal v bare. Na sebe mal čierne tričko s dlhým rukávom a na veľkom striebornom kávovare ukladal riad. Pôsobil ustráchané.

„Zdravím. Kde sa chcete porozprávať?“ spýtala sa Erika.

„Nebude vám vadíť, keď pôjdeme na záhradku? Potrebujem cigu,“ povedal.

Vo dverách za Joshom sa objavila žena stredného veku v červenej blúzke a s výrazným mejkapom.

Obdarila Eriku tvrdým pohľadom. „Predpokladám, že si dáte kávu?“

„Čiernu bez cukru,“ pritakala Erika.

„Prinesiem vám ju. Josh, ak chceš, zapni ohrievače.“

Záhradka bola malá, s vysokým tehlovým múrom priliehajúcim k radu domov. Sedeli na neveľkej zastrešenej terase s drevenou podlahou. Josh zapol ohrievač na kolieskach, z ktorého vyšlo bafnutie. Posunul ho bliž-

šie, takže na Eriku začal fúkať teplý vzduch. Žena priniesla ich kávy a popolník.

„Josh, ak ma budeš potrebovať, som v bare... A nezabudnite, že *on* volal vám,“ povedala a so zachmúreným výrazom odišla.

„Hryzie rovnako ako breše?“ Erika sa napila kávy.

„Sandra je v pohode. Je niečo ako moja druhá mama,“ odpovedal Josh, vytiahol škatuľku cigariet a jednu si zapálil. „Skade ste? Máte zvláštny akcent.“

„Zo Slovenska, ale vyše dvadsaťpäť rokov žijem v Anglicku.“

Josh znovu siahol po cigarete, naklonil hlavu na stranu a uprene Eriku pozoroval. „Váš prízvuk je ako zo severu s nepatrným cudzím nádychom.“

Erika si všimla, ako nezdravo a bledo pôsobí jeho tvár v slabom januárovom slnku.

„Áno, po anglicky som sa učila v Manchesteri, kde som sa zoznámila so svojím manželom,“ povedala.

„Ako dlho ste vydatá?“

„Nie som. Pred niekoľkými rokmi zomrel.“

„To je mi ľúto.“

Vďaka ohrievaču bolo napriek chladnému počasiu teplo. Josh si vyhrnul rukávy, ale rýchlo ich opäť stiahol. Nie však dosť rýchlo, aby si Erika nevšimla vpichy na vnútorných stranách paží.

„Josh, toto nie je môj prípad. Mali ste sa obrátiť na superintendanta Sparksa.“

„To je ten príšerný chlap, čo vyzerá ako upír s hemeroidmi?“

Erika potlačila úsmev. „Presne ten.“

Josh zahasil cigaretu a zapálil si ďalšiu. Vdýchol dym a zahryzol si do pery. „Myslím, že viem niečo o tej mŕtvej babe. Ale keď vám to poviem, znamená to, že sa musím priznať k niečomu, čo je trochu mimo zákon.“

„Hovorte teda hypoteticky,“ navrhla Erika a položila mu ruku na plece.

Nebadane sa odtiahol. „Čo keby nejaká osoba kúpila drogy od dílera a následne ho videla na mieste činu?“

„A o čom hovoríme? O marihuane?“

Josh pokrútil hlavou. „O niečom oveľa horšom.“

„Bola tá osoba už niekedy predtým odsúdená?“

„Nie, nebola... Nebol som,“ priznal tichým hlasom a sklopil zrak k zemi.

„Potom pochybujem o tom, že by prokuratúra trvala na stíhaní. Potrebujete pomocť?“

„Mám všetky telefónne čísla, len sa proste musím dať dokopy a zavolať...“ Josh vytiahol z balíčka tretiu cigaretu a rýchlo zažmurkal, aby zahnal slzy.

„Josh, videli ste to dievča v kontajneri. Bola to brutálna smrť.“

Josh prikývol a utrel si oči.

„Dobre. Ten díler sa stále poneviera okolo domov, kde bývajú študenti. Odpadky som šiel vyniesť skôr, ako som vravel. Keď som vyšiel von, ten díler tam bol, takže som sa zas vrátil dnu.“

„O koľkej to bolo?“

„O piatej, o pol šiestej.“

„Prečo ste sa vrátili do domu, keď ste ho videli?“

„Dlhujem mu prachy... Nejde o nejakú závratnú sumu, ale vie byť pekne neprijemný. Myslel som si, že ide za mnou.“

„Čo presne robil?“

„Jednoducho len stál pri tom kontajneri.“

„Len tam stál?“

„Dal dovnútra ruku. Potom spravil krok nazad a zízal tam.“

„Viete, ako sa volá?“

„Steven Pearson.“

„Adresa?“

„Pokiaľ viem, je to bezdomovec.“

„Josh, našli ste telo tak, ako ste mi povedali? Okolo pol ôsmej?“

„Áno, táto časť je pravda. Smeti som šiel vyniesť ešte raz okolo pol ôsmej, keď už bol preč.“

„Boli by ste ochotný spraviť výpoveď a zopakovať všetko do protokolu?“

„A čo ak odmietnem?“

„Keď odmietnete, budete mať problémy kvôli drogám a tiež budete mať nepriamo na svedomí smrť mladého dievčaťa.“

Josh sa zahľadel na podlahu a potom prikývol. „Tak dobre.“

Keď už Erika sedela vo svojom aute, zavolała Johnovi na stanicu do Bromley, aby jej zistil číslo na Melanie Hudsonovú. Dovolala sa len do odkazovej schránky, takže zanechala krátky odkaz, kde uviedla informácie o Joshovi a stručne zhrnula, čo videl.

Z okna sa zapozerala na parkovisko. Znovu začalo husto snežiť. Z baru vyšla bočným východom Sandra. Niesla vrece s odpadkami, ktoré hodila do otvoreného kontajnera. Potom Erika znovu zavolała, aby zistila, kto povedie pitvu Lacey Greenovej.

KAPITOLA 7

Chvíľu po jedenástej dorazila do márnice v Lewishame, kde sa stretla s forenzným patológom Dougom Kernonom, statným žoviálnym šesťdesiatnikom, ktorý svojím vzhľadom pripomínal medveďa. Jeho krátke sivé vlasy vyzerali ako štetiny, líca mu prekvtali červeňou.

„Erika Fosterová. Som rád, že vás konečne spoznávam. Veľa som o vás počul!“ dobrosrdečne zaburácal a rukou pokynul k malej kancelárii vedľa pitevne.

„Dobrého alebo zlého?“

„Aj aj.“ Patológ sa zasmial a posunul si okuliare na nose. Erika klamala, keď tvrdila, že sa podieľa na vyšetrovaní vraždy Lacey Greenovej. Jej hodnosť a povest' síce zaručovali, že sa nestretla s pochybnosťami, ale na druhej strane uznávala, že práve so svojou hodnosťou a povest'ou by také niečo nemala robiť.

„Práve ste sa minuli s detektívom šéfinšpektorom Hudsonovou. Je poverená vyšetrovaním prípadu, takže predpokladám, že vás bude informovať.“

„Chce poznať môj uhol pohľadu na celú vec,“ zaklamala Erika. „Dúfam, že vám nebude prekážať, keď mi to znovu zopakujete?“

„Nie, ani v najmenšom...“ povedal a pokýval hlavou. Jeho kancelária bola typicky prepchatá policami so zväzkami lekárskech kníh a výstred-

nosťami, na ktoré si niektorí zaslúžili predstavitelia lekárskej profesie potrpia. Stála tu lávová lamp a pod malým oblokom bol umiestnený bežecký trenažér, ale na páse boli vyskladané tácie plné listov doma vypestovaných šalátov. Zdalo sa, že patológ má slabosť pre anglickú herečku Kate Backinsale. Erika napočítala deväť fotografií z jej rôznych filmov. Na stole ležalo niekoľko balíčkov masťného papiera s údeninami a syrmi a na doštičke bochník domáceho chleba.

„Nedáte si so mnou?“ spýtal sa, keď zachytil jej pohľad. „Práve som sa chystal sadnúť si a otvoriť pohár zeleniny, ktorú nakladala moja žena.“

„Nie, ďakujem, musím sa vrátiť do kancelárie,“ povedala Erika. So smrťou bola v kontakte veľa rokov, ale nebola si istá, či salám chorizo a vyzretý syr stilton sú to, čo by pred pohľadom na mŕtve telo zniesla bez problémov.

„Iste. Tak pôjdeme.“

Jeho správanie sa zmenilo, keď sa presunuli z útulnej kancelárie do studenej márnice. Patológ zamieril k stene v zadnej časti miestnosti a s kovovým zaškrípaním otvoril jeden z boxov, v ktorom ležalo telo v čiernom vreci.

Erika prešla do rohu miestnosti k obrazovke počítača, na ktorej si všimla detailnú správu doktora Douga a fotografie z vodičského preukazu Lacey Greenovej. Bolo to atraktívne dievča stredného veku s dlhými lesklými hnedými vlasmi a peknou tvárou srdcovitého tvaru. Mladé črty na fotke boli takmer anjelsky krásne a Erika predpokladala, že v skutočnosti Lacey vyzerala ešte krajšie. Za chrbtom počula, ako Doug pomaly a zľahka rozopína zips, a tiež zapraskanie, keď sa vrece roztvorilo. Zhlboka sa nadýchla a otočila sa.

Krv z tela bola umytá, ale podľa fotografie by dievča nespoznala, pretože malo namiesto očí dve veľké napuchnuté hrče. Lacey ležala v kontajneri na boku, ale teraz bola na chrbte, takže si Erika všimla, že ľavú lícnu kosť v srdcovitej tvári má zlomenú. Jej hrudník, hornú časť paží a stehná pokrývali hlboké rezné rany.

Doug jej dal chvíľu, aby všetko vstrebała, a potom začal vysvetľovať, čo zistil. „Tieto rezné rany spôsobil extrémne ostrý predmet. Sú rovnomerne hlboké a rovné, čo ma vedie k záveru, že bola opakovane porezaná malou ostrou čepeľou. Na zadnej časti lebky je viditeľná rana spôsobená tupým predmetom. Ľavá očnica, teda očná jamka, a ľavá líčna kosť sú roztrieštené. Vidíte, že má prepichnuté uši a že má z ľavého ucha vytrhnutú náušnicu.“ Doug ukázal na natrhnutý ušný lalôčik.

„Bola sexuálne zneužitá?“

„Nenašiel som žiadne stopy semena ani rezídua latexu,“ odpovedal. „Ale na vaginálnej stene má vnútorné zranenie. Rezné rany sú malé, ale opäť ich spôsobila malá ostrá čepeľ... Snáď lámací nôž alebo skalpel.“

„Mučili ju,“ dokončila Erika.

„Myslím, že áno. A tiež sa pozrite na zápästia. Má na nich modriny, ktoré dokazujú, že bola spútaná. Myslím, že v tomto prípade mala zápästia zviazané tenkou reťazou... Všimnite si, aké má v modrinách odtlačky. Rovnaké modriny má aj na krku.“

„Bola spútaná... Podarilo sa vám nájsť niečo pod nechtami?“

„Pozrite sa na jej prsty,“ vyzval ju Doug a opatrne zodvihol jednu ruku. Erike prišlo zle. Mŕtva mala nechty vytrhané. „Keď som ju videla na mieste činu, mala prsty skryté pod tvárou. Nevšimla som si to... Možno, že útočníka poškriabala a ten nechcel, aby sme získali

jeho DNA,“ povedala Erika a Doug prikývol. „Pravú pažu má na dvoch miestach zlomenú a tiež môžete vidieť, že má rozmliažené prsty na pravej nohe.“

„Príčina smrti?“

„Odhlíadnuc od všetkých uvedených zranení je skutočnou príčinou smrti masívna strata krvi z femorálnej tepny na ľavom stehne, ktorú spôsobila rezná rana.“ Doug prešiel k stolu zboku a jemne rozťahol nohy dievčaťa, aby ukázal malý rez, ktorý mala na vnútornej strane stehna.

Erika si všimla, že má oholené ochlpenie, po ktorom zostalo len nepatrné strnisko.

„Oholili ste jej ochlpenie počas pitvy?“ spýtala sa.

„Nie.“

Erika premýšľala, či to niečo znamená. Pozrela sa na Douga.

„Ja by som z toho nič nevyvodzoval,“ povedal Doug, ako keby jej čítal myšlienky. „Bola to jej vlastná zlá voľba? Alebo sa do všetkého dostala celkom nevinne? To už závisí od vás, aby ste to zistili.“

„Vraj bola nezvestná od minulého týždňa, jej telo sa našlo až o niekoľko dní,“ začala Erika.

„Áno. Predpokladám, že jej boli zranenia spôsobené počas niekoľkých dní. Niektoré sa dokonca začínali hojiť. Fatálne bolo prerezanie femorálnej tepny. Predpokladám, že vykrvácala v priebehu niekoľkých minút.“

„Takže si myslíte, že ju mohli niekde držať a mučiť?“

„Jediné, čo môžem s istotou povedať, je, že k zraneniam prišla počas dvoch až troch dní...“

„Prekvapuje ma, že ste ju dokázali identifikovať tak rýchlo,“ povedala Erika.

„Keď má pri sebe doklad totožnosti, je to celkom jednoduché... Ale to by ste mali vedieť...” prižmúril oči.

„Áno, samozrejme.“

Zdalo sa, že Dougovi začína svať, ale pokračoval. „Rezná rana na vnútornej strane stehna, teda prerezanie femorálnej tepny, je presná. Vedel, ako má s nožom narábať...”

„Myslíte si, že to bol muž?”

„Erika, idete na mňa s politickou korektnosťou?”

„Vôbec nie. Len som videla hrôzy a násilie, ktorých sú ženy schopné takisto ako muži...”

Doug ju odviedol k veľkému anatomickému plagátu, ktorý visel na vykachličkovanej stene. Telo neurčitého pohlavia malo rozpažené ruky a znázorňovalo dôležité orgány a tepny.

„Tu vidíte vnútornú stranu stehna a femorálnu tepnu,” povedal a ukázal na miesto perom.

„Tepna je skrytá v záhyboch tukového tkaniva. Femorálna tepna slúži ako vstupný bod, ak dôjde k srdcovým problémom. Keď je napríklad nutné voperovať stent a rozšíriť tak aortu. Ide o neinvazívny zákrok. Namiesto toho, aby sa otvoril hrudník, prístup sa zaistí cez triesla.

„Myslíte si, že vrah mal lekárske znalosti?”

„Opäť – je na vás a na hlavnom vyšetrovateľovi, aby ste to zistili.“

„Poznáte čas smrti?”

„Podľa stupňa rigoru mortis by som povedal, že je mŕtva štyridsať-osem hodín, aj viac.“

Štyri dni od chvíle, kedy ju začali hľadať, rozmýšľala Erika. Štyri dni strachu, hrôzy a bolesti.

Otočila sa od anatomického obrazu a vrátila sa k stolu, aby sa pozrela na Lacey a reznú ranu na vnútornej strane jej stehna. „Mohol mať ten, kto to spravil, proste len šťastie? Že našiel femorálnu tepnu a prerezal ju?“

„Áno, ale bola by to naozaj veľká náhoda, keby tepnu našiel a správne ju prerezal hneď prvýkrát. Keby bola v bezvedomí, bolo by ľahšie tepnu nájsť, ale sama vidíte, že bojovala.“

Erika sa pozrela na Laceyino zmlátené a zmrzačené telo. Dlhý, úhľadne zošitý rez od pupka k hrudníku, ktorý vznikol až počas pitvy, kontrastoval s nekoordinovaným násilím, ktorému bolo dievča vystavené. Erika si želala, aby aj ostatné rezné rany boli zošité, pretože sa zdalo, že odhaľujú Lacey ešte viac.

„Bolo by naozaj dobré, keby sa vám ho podarilo dostať,“ povedal Doug a na jeho tvári sa odzrkadľoval smútok.

Erika prikývla. „Dostanem ho. Vždy ich dostanem.“